

PÁL DÁNIEL LEVENTE

Elégia

I.

Kókusztejet ittunk, a karcolt ablakon át
üres városok nyugodt tekintete bágyadt
a korareggeli afrikai ködben.

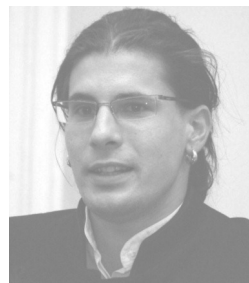
Elvesztettem és újra megtaláltam itt
azt a könnyed férfihangot,
ami felkapja az üzletek előtt
a járdán összegyűlt sárga homokot,
ami nem ülepszik a csésze aljára,
ami megáll a száraz pálmaleveleken.

II.

Te vagy a nyelvem, a hangom,
ujjaim a billentyűzeten
vagy a tollat fogó kéz.
Te vagy, ami remeg a síneken,
görcsös betűkkel írja jobbra sorsát balról,
Alexandria felé a vonaton.

Te vagy a nyelvem, ami idegen,
napokig hallgató hangom,
az ujjaim, ahogy a te szavaiddal
hozzád írnak vissza-
olvashatatlan európai szavakat.

Azt a szép vallomást
gondolom kettőnk közé,
amit leírni már nem tudok,
amire már se fülem, se nyelvem,

kiköpöm a port, feléd,
ki az ablakon vagy a nyitott kocsiajtón.
Kiköpöm, gondolom,
mégis csócsálom órákon át
mézbe ragadt fogaim között,
mosolyogsz, az én mosolyommal,
tolvaj, mondanám,
de a szégyen, hogy mondva is
a te hangodat hallom,
visszatart, elnyesi a hangszálaimat.

III.

Alszol, drága tolvajom,
nézlek tág pupillával egyszerre
fentről és lentről,
sóhajom elnyeli a homok.

IV.

Szeretnék egy nyelvet megtanulni,
amit nem értesz, amin nem tudsz,
buján füledbe súgni
láposra izzadt matracon,
egy nyelvet, ami az enyém,
amin kisajátíthatlak,
magamévá tehetlek,
amin újra birtokba vehetlek,
idegen nyelvemmel nyelvedet érhetem,
ráharaphatok, számba szívhatom,
újra megtalált törékeny békémbe,
és leharaphatom
tőlem lopott kacér nyelvedet,
édes új nyelvem huszonnégy tejfogával,
és rághatom,
szemedbe hosszan belenézve,
sóhajod csorgatva az utcakövekre,
amíg mézédessé nem keveredik

mosolyom fűszerével,
s nyelhetem vissza,
amit enyémnek tudtam,
és újra most enyém,
büszkén a szerzéstől,
ködbe távolodó, elvesztett veled.

V.

Nyelved, zsákmányom viszem Alexandria felé,
ölemben óvom, elaludni nem lehet,
tengerbe merítem majd a lelkedet.
Túlparton Európa, ez itt nem az,
éggő gumiszag borítja a habzó vizeket.

Innen nézlek, nagyon messze az a sziklafal,
leülök a homokba, ezer kavicsra kötöm
ezer darabra tépett viruló emléked foszlányait,
kipattintom a sört, rágyújtok,
szegényes rítusok,
egy behunyt szemű pillanat
ötven méter távolságból látom magam,
aprónak, ahogy láthat onnan
távcsövével, nagyítás nélkül
az a vörös német és fekete barátnője.

A lényeg most ezer darabra tört szép emléked,
és az ezer kavics, vidáman dobálom
a szembe süvítő sós széllel,
bele a pillanatig legnagyobb hullámokba,
amíg karom bírja,
mert a felejtés is erőfeszítés, férfimunka,
és egyedül a legkisebb porszemet is
határozottan nehezebb odébb pöccinteni,
mint testvérrel, baráttal,
harsány férfitársasággal,
hát még egy lapos tengeri kavicsot
elhajítani ügyetlen erővel.

Nem is bírtam soká,
talán ha kétszázat széthajigáltam,
ledőltem szuszogva,
jobb karom masszírozva,
és néztem egy sirályt,
mi mást nézhettem volna
egy gumifüstös meztelen
alexandriai égdarabban,
és néztem azt a sirályt,
közel nyolcszáz kőből emelt fészke
biztonságából, szinte belőled,
ahogy már támaszkodni is
gyenge karom dörgöltem,
kicsit sem büszkén, pláne emelt fővel,
inkább valami bódult melankólia,
mint az égő gumi füstje súlya alatt,
hogy fel kéne állnom,
kivennem egy olcsó szobát valahol,
holnap visszajönnöm,
folytatni befejezetlen nagy felejtésmunkám,
s bízva abban, számba véve azt is,
mint lehetőséget,
hogy az ellenem fújó,
szembe habzó tenger
ezer kavicsom, széttépett emlékeid
újra partra mossa, eszembe idéz.